

РЕШЕНИЕ

№ 8372

гр. София, 12.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 27.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11659** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по изпратена по подсъдност, съгласно Определение № 3071/30.11.2023г. постановено по адм.д. № 2218/2023г. по описа на Административен съд – Бургас жалба на В. С. Г., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. С. К. срещу ЗППАМ № 23-0769-000884/26.09.2023 г., издадена от В. Н. С., полицейски инспектор С-Р „Пътна полиция“ Б., при ОДМВР Б., с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта на основанията по чл.146 т.2 до т.5 вкл. от АПК. Твърди се, че не са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта, тъй като на посочените в същата дата и час жалбоподателката не е управлявала МПС, а е спяла на задната седалка в паркирания автомобил, като последното обстоятелство е било възприето от Д. С. П., живущ на адрес в близост до мястото, на което е бил паркиран автомобила. Иска се отмяна на заповедта.

Претендират се разноси

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се представлява от адв. К. и адв. Г., преупълномощени от адв. Т. Й.- пълномощник на жалбоподателката като се отправя искане да бъде отменена оспорената заповед.

По искане на жалбоподателката е допуснат до разпит, при режим на призоваване един

свидетел, който впоследствие е заличен, предвид изричното заявление на жалбоподателката в тази насока чрез нейния процесуален представител.

Ответникът полицейски инспектор отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Моли се същата да бъде отменена.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.09.2023г. в 08.03 часа С. Т. М., мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция в ОД на МВР Б., съставил Акт за установяване на административно нарушение бланков № 464632 срещу В. С. Г. от [населено място], за това, че на същата дата в 08.03 часа управлява собствения си лек автомобил марка Волво с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], като отказва да бъде изпробвана за употреба на алкохол с техническо средство – Алкотест Дерегер 7501 с фабр.№ ARPM 0785. На В. Г. е даден талон за медицинско изследване, с посочени в същия дата и час и място на явяването ѝ за вземане на кръвна проба. В посочения час и дата В. Г. не се явила в УМБАЛ - Спешен център [населено място] за предоставяне на кръвна проба. Последвало издаването на оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0769-000884/26.09.2023г. на полицейски инспектор от сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР - Б., с която на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

От органа издал оспорената заповед са изискани доказателства за връчването на същата, в отговор на което е получено писмо вх. № 46472/28.12.2023г. на ОДМВР Б.. В същото се заявява, че са налице доказателства само за връчването на ЗППАМ № 23-0769-000885/26.09.2023г., като такава липсват относно процесната заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт и предвид липсата на представени такива доказателства от органа, издал оспорената заповед за връчването ѝ, съдът приема, че същата е подадена в срок и отговаря на изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 251з-1821 от 26.04.2022 г. на директора на Областна дирекция на МВР – Б., с която на основание чл. 43, ал. 4 във

вр. с ал. 3, т. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от ОД на МВР – Б., които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 1 от ЗДвП/, сред които са и полицейски инспектори в сектор „Пътна полиция“. Следователно обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото от полицейския инспектор правомощие /чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП/, така и релевантните факти и обстоятелства за обосноваване наличието на законово регламентираната материалноправна предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. С оглед на което съдът приема, че е изпълнено изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: по т.1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установени с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор и/или химико-токсикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Нормата следователно съдържа няколко основания за прилагане на ПАМ от посочения вид – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, като в конкретния случай във фактическите съображения на процесната заповед е посочено отказ на водач на моторно превозно средство да проверен с техническо средство за употреба на алкохол.

Предпоставките за законосъобразното прилагане на ПАМ в тази хипотеза са две – адресата на заповедта да е водач на МПС и същият да е отказал пред надлежен контролен орган да бъде проверен за употреба на алкохол в кръвта с техническо средство.

В оспорената заповед за прилагане на ПАМ са посочени фактическите основания за издаването ѝ, включително дата и място на извършване на нарушението, конкретното поведение на жалбоподателката като водач на процесното МПС.

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че на 23.09.2023г. в [населено място] жалбоподателката е управлявала моторно превозно средство малка „Волво“ С-40 с рег. [рег.номер на МПС] . Това обстоятелство е удостоверено и от допуснатия до разпит свидетел в настоящото производство /впоследствие заличен/ Д. С. П., който в качеството си на очевидец, при установяване на нарушението е

подписал издадения в случая АУАН № 464632 от 26.09.2023г.. Следователно изложените в жалбата твърдения, че жалбоподателката не е управлявала притежавания от нея автомобил, а е спяла на задната седалка не се доказват, а напротив, опровергават се от събраните по делото доказателства.

Безспорно, от АУАН № 464632 от 26.09.2023г. и издадения талон за изследване № 118645 се установява и че на посочената в тях дата и място, оспорващият е отказал да бъде проверен за употреба на алкохол със съответното техническо средство от контролен орган осъществяващ действия към сектор "ПП" при ОДМВР-Б.. В тази връзка следва да се отбележи, че АУАН е официален удостоверяващ документ по смисъла на чл. 179, ал.1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Това означава, че при неоспорване от страна на жалбоподателката по реда на чл. 193 от ГПК, на цитираният АУАН, същият обвързва съда да приеме за доказани фактите удостоверени в него, а именно че на 23.09.2023г., в [населено място] е била водач на описаното в същия акт моторно превозно средство, и че на същата дата в това й качество е отказала да бъде тествана за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 ARPM -0785.

Описаните в АУАН № 464632 от 26.09.2023г., фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. Според чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, което по настоящото дело не се установява.

Гореизложеното води на извода, че административният орган е доказал обстоятелствата, изложени в оспореният акт и съставляващи фактически основания за прилагане на процесната ПАМ, които по делото се установяват по несъмнен начин. При наличие на предпоставките на чл. 171, т.1, б"б", от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност и е длъжен да приложи принудителна административна мярка от вида по посочената в същата законова норма. Ето защо законосъобразно с оспорената в настоящото производство заповед административният орган е приложил процесната ПАМ.

От материалите по делото не се установява засягане права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото за която е издадена оспорената заповед, тъй като същата има срочен характер, а в самият нормативен акт по-благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден. Следва да се отбележи и че срокът за който е приложена процесната ПАМ е в рамките на законоустановеният такъв по чл. 171, т.1б"б" от ЗДвП, поради което не е налице допуснато нарушение от административният орган и в тази насока.

По изложените съображения за законосъобразност на оспорената заповед и липса на отменителни основания по чл. 146, т.1-т.5 от АПК, съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на В. С. Г., ЕГН: [ЕГН] срещу ЗППАМ № 23-0769-000884/26.09.2023 г., с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление

на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: